

РЕШЕНИЕ

№ 23767

гр. София, 12.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав, в
публично заседание на 25.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **3297** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 ЗУТ, вр. чл.145 – чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Предмет на съдебен контрол е Заповед № РД-09-007/09.01.2006 г. на Кмета на район „В.“- Столична община, оспорена от Р. Л. П. от [населено място]. Със същата на основание чл.134, ал.2, т.2 и т.4 ЗУТ е изменен план за регулация на м. „с.В.“, одобрен със Заповед №РД-50-09-332/16.09.1988 г. на УПИ I₃₀₄ и II₃₀₆ по зелените линии, щрихи и цифри, съгласно приложения проект и плана за застрояване на същите имоти по приложения проект.

С жалбата се поддържа, че оспорената заповед е нищожна, неправилна, немотивирана и незаконосъобразна, тъй като е издадена в грубо противоречие с процесуалните правила и с материалния закон. По подробно изложените съображения се прави искане за отмяна, респективно за прогласяване нищожността ѝ. Твърди се, че в производството по издаване на процесната заповед не са конституирани за участие всички собственици и заинтересовани страни на поземлените имоти, които се засягат. Предвид това е нарушено правото им на участие в административния процес по издаване на атакувания акт, с което е нарушено и правото им на защита. Твърди се също, че не е сезиран законно административния орган от всички заинтересовани страни с материални права по чл.131, ал.2, т.1 ЗУТ с общо заявление и мотивираност предложение и нотариално заверено съгласие на собствениците на поземлени имоти, внесените проекти не са от компетентния орган и същите не отговарят на изискванията на закона, като не са съобщени на всички заинтересовани лица и в нарушение на закона е приет РЕСУТ и ОЕСУТ. Изложено е също, че административния орган е нарушил чл.131, ал.2, т.6 ЗУТ, като не е одобрил плана извадка. Одобрените проекти са в нарушение на чл.35, ал.2 ЗУТ по

отношение на нормативноизискуемите отстояния към вътрешните регулационни граници на УПИ, като се допускат намалени отстояния към съседни сгради и имоти и вътрешно регулационни линии. При издаването на акта се твърди, че административния орган е действал при превишаване на законовите си правомощия и компетненции и при явен административен произвол. Жалбата се поддържа в съдебно заседание от процесуалния представител на жалбоподателя, от адв. Ж., който изразява становище за отмяна на оспорения акт, поради опорочена процедура, а именно, че положените подписи в административната преписка не са положени от доверителя му, предвид което така проведеното производство по издаване на процесната заповед е протекло без негово участие. Претендират се сторените по делото разноски. Ответникът – Кмета на Район „В.“-Столична община, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Б., оспорва жалбата с твърдение, че същата е процесуално недопустима, доколкото не било доказано, че административният акт не е надлежно съобщен на заинтересованите страни. Заинтересованата страна В. Л. Г. чрез процесуалния си представител адв. Ж., който изразява становище за отмяна на оспорения акт.

Заинтересованата страна М. Б. Г. не е изразила становище по жалбата.

Заинтересованите страни В. Т. Г. и П. Т. Г., чрез процесуалния си представител адв.С. А. от САК, оспорват жалбата с доводи за нейната неоснователност.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства. Приложена е в заверено копие административната преписка по издаване на оспорения акт. Назначени са и са приети две съдебно-почеркови експертизи, заключенията по които не са оспорени от страните.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Видно от представения към административната преписка нот. акт №150, том XLIII от 05 юни 1975 г., както и от скица №15-84470-20.01.2025 г. /л.88/ Л. П. Г. е собственик на поземлен имот с идентификатор 12084.2700.306, с номер по предходен план 306, кв. 27, парцел: II по план на С.-В. с площ 940 кв.м. видно от представено удостоверение за наследници № 00207/16.12.2004 г., същият е починал на 26.02.1990 г., при което неговите наследници М. Б. Г., В. Л. И. и Р. Л. П. са собственици на УПИ П306, кв. 27, по план на м. „с.В.“.

Видно от приложения към административната преписка нот. акт №150, том XLIII от 05 юни 1975 г. Т. П. Г. е бил собственик на недвижим имот, съставляващ парцел I – 303 по плана на [населено място] – В. с площ от 740 кв. м. не е спорно, че този имот съответства на УПИ I304, кв. 27, по оспорения план на м. „с.В.“.

Видно от доказателствата към административната преписка Главния архитект на Район „В.“ е дал положително становище за изработване на проект за изменение на подробния устройствен план одобрен със Заповед №РД-50-09-332/88г., в частта му за изменение на план за регулация и застрояване на УПИ I-304 и II-306, кв. 27, по план на м. „с.В.“, без промяна характера и начина на застрояване, при условията на чл.19, ал.5 ЗУТ. В тази връзка и на основание чл. 135, ал. 3 и при условията на пар. 8, ал. 1 от ПР на ЗУТ, чл. 19, ал. 5 на ЗУТ на 21.07.2005 г. Кмета на Район „В.“ е предписал да се изработи проект за сметка на заявителя по Молба вх. №АГ-94-00-598/05.07.2005 г., изменение на план за регулация и застрояване УПИ I₃₀₄ и II₃₀₆, кв. 27, по план на м. „В.“, без промяна на характера на устройството, начина и показателите на застрояването в обхват: УПИ (парцел), УПИ I304 и П306, кв. 27, местност [населено място]. Това предписание е адресирано до Р. П., като към преписката липсват доказателства от кого и кога е получено.

С Молба вх. № АГ-94-00-1022/04.10.2005г. от Р. Л. П. е представен проект за изменение на план за регулация и застрояване на УПИ I304 и П306, кв. 27, по план на м. „В.“. Видно от молбата, същият е върнат на вносителя за извършване на корекции. Писмото, с което му е указана

необходимостта от корекции, видно от приложената на лист 35 от делото обратна разписка, е получено то съпруга. На 13.12.2005 г. от страна на П. е представен коригиращ проект. Видно от обяснителната записка към проекта, със същия по отношение на плана за регулация се променя се променя парцеларната граница между двата имота, като не се засягат съседни УПИ, както и уличната регулация. По отношение промените в плана за застрояване е посочено, че същият е без промяна в характера и начина на застрояване, като се запазват съществуващите застроителни петна посочени допустими стойности.

В следствие на това е издадена оспорената в настоящото производство Заповед №РД-09-007/09.01.2006 г. на Кмета на район „В.“, Столична община, с която е одобрено Изменение на план за регулация за м. „В.“, одобрен със Заповед № РД-50-09-332/16.09.88г. на УПИ І304 и І306, кв. 27, по зелени линии, щрихи и цифри, съгласно приложения проект. Одобрено е и изменение на плана за застрояване за м. „В.“, одобрен със Заповед № РД-50-09-332/16.09.88г. на УПИ І304 и І306, кв. 27, съгласно приложения проект.

Заповедта е съобщена на собствениците на имотите срещу подпис на 10.01.2006г., видно от Разписан списък към проекта за застрояване и регулационен план на [населено място], местност [населено място]. В същия е отразено, че Р. П. уведомен за издадения акт на 02.11.2005 г.

Към преписката са налични декларации от Т. П. Г., В. Л. И. и М. Б. Г., с които са декларирали, че дават съгласие на Р. Л. П. за надстрояване на втори жилищен етаж над едноетажна жилищна сграда, находяща се в ПИ №306, в кв.27, целия с площ 885 кв. м, придобит по наследство от Л. П. Г.. Декларацията на Т. Г. е нотариално заверена на 20.04.2005 г., а другата – на 09.09.2005 г.

В хода на съдебното производство е назначена и приета съдебно-графологична експертиза, изготвена от вещо лице В., неоспорена от страните, от която се установява, че двата подписа, положени от името на Р. Л. П., в подадената от него молба до кмета на район „В.“ с вх. № АГ-94-00-1022/04.10.2005г., не са положени от него, като се допуска, че същите са положени от лицето, положило подписа за Р. П., удостоверяващ, че е получил документ за самоличност на 19.06.2007г. На следващо място е установено, че ръкописният текст съдържащ се в същата молба, отново не е изпълнен от него. Експертът заключава още, че подписът положен от П., като трети подпис от горе на долу, над изписаната дата „10.01.2006г.“, в графа № 6 „Подпис на собственик и дата“ в „Разписан списък към проекта за застроителен и регулационен план на [населено място], местност [населено място], кадастрален лист ИПРЗ-Заповед № РД-09007/09.01.2006г., квартал/полигон 27“, не е положен от лицето П., както и ръкописният цифров текст съдържащ в датата на същия Разписан списък.

В хода на съдебното производство е назначена и приета допълнителна съдебно-графологична експертиза, изготвена от вещо лице Т., неоспорена от страните, от която се установява, че подписите от името на В. Л. И. и М. Б. Г. в графа 6 от Разписан списък /л.19 от делото/, са положени от тях. По отношение на подписа от името на Р. Л. П. в графа 6 от Разписан списък /л.19 от делото/, след извършено обследване е установено, че подписът не е положен от Р. Л. П..

По отношение на изследването на Декларация /л.25 от делото/, е направено заключение, че подписът за „декларатори: 1“, е положен от лицето В. Л. И..

Съдът възприема изцяло заключенията на вещите лица, тъй като са изготвени от компетентни специалисти и отговарят в пълнота на поставените задачи.

В хода на процеса са разпитани и свидетелите Т. К. Е. познат на оспорващия от дълги години и Т. И. В., съсед на оспорващия. Свидетелят Е. заявява, че се познава с Р. П. от 18 годишен. Посочва, че през 1981г. П. е изградил постройка зад къщата си, гараж и пътеки в двора, като той му е карал чакъл със ЗИЛ, който е влизал свободно в двора му през четири метрова порта. Посочва още, че същата е била премахната около деветдесетте години, като не може да конкретизира с точност

периода. Твърди, че собствениците на съседния имот на жалбоподателя са построили луксозна ограда, като отново не може да посочи периода на изграждането ѝ. Дава сведение, че П. живее с майка си и сестра си на адреса в [населено място]. При разпит свидетелят В. заявява, че живее в един двор със П. и В. - собствениците на съседния имот на жалбоподателя. Посочва, че последните са първи братовчеди на Р. П., с който и самият той е приятел. Сочи, че не помни годината на построяване на оградата, но твърди, че е участвал в изграждането ѝ. Към момента на изграждането ѝ сочи, че не е имало претенции и разправии по отношение на оградата. Твърди, че по време на изграждане ѝ, жалбоподателят е бил там и е бил запознат с процеса.

При тази установена фактическа обстановка, съдът изведе следните правни изводи:

Съдът счита жалбата за допустими. Атакува се ИАА – заповед, с която е одобрен проект за изменение на плана за регулация и застрояване, попадаща в актовете по смисъла на чл.214, т.1 от ЗУТ, посочен изрично от законодателя като подлежащ на съдебен контрол. Доколкото се твърди нейната нищожност, съгласно чл.149, ал.5 АПК, актът може да се оспори без ограничение във времето. Оспорващият е надлежна страна, заявил, че оспорват заповедта в нейната цялост. Доколкото същият е собственик на имота, предмет на процесната заповед, той имат качеството на заинтересована страна по смисъла на чл.131, ал.1, вр. ал.2, т.1 ЗУТ. Следователно е процесуално легитимиран да обжалват заповедта в нейната цялост. Жалбата е допустима и в частта, в която процесният акт се оспорва като незаконосъобразен, доколкото от двете заключения по приетите графорогични експертизи се установи, че оспорващият не е бил редовно уведомен за издаването на оспорената заповед, тъй като подписът върху разписният лист не е положен от него. Следователно, за същия не е започнал да тече срок за оспорването, при което подадената жалба, макар и почти 20 години след това, се явява подадена в срок. Не може да се приеме, че от събраните гласни доказателства, в частност от разпита на свидетеля В., който установява, че Р. П. е знаел за изграждане на ограда по регулационната линия, съгласно процесната заповед, следва извод, че същият е бил запознат с допуснатото изменение в плана за регулация. За да се приеме, че е налице уведомяване за издаването на един административен акт същият следва да е надлежно връчен на адресата му. Доказателства в тази насока липсват по делото.

Разгледана по същество, жалбата е и основателна.

Нищожността е форма на незаконосъобразност на административния акт. В зависимост от степента на допуснатия от административния орган порок, актът се преценява или като нищожен, или като незаконосъобразен и в първия случай се обявява неговата нищожност, а в другия - административният акт се отменя като незаконосъобразен, на някое от основанията, посочени в чл. 146 АПК.

Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени - т.е. порокът трябва да е толкова тежък, че да прави невъзможно и недопустимо оставането на административния акт в правната действителност. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстранява от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост.

Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта; порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса

на форма и оттам - на липса на волеизявление. Формата е начин за външно изразяване на волеизявлението и за да бъде налице необходимо и да е предписана от закона. Волеизявлението може да бъде изразено писмено, устно или чрез конклюдентни действия. Формата е самостоятелно основание за валидно действие на административния акт и неспазването ѝ води до недействителност на акта, чиято проявна форма (нищожност или унищожаемост) се определя от степента на порока; съществените нарушения на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също само, ако са толкова сериозни, че нарушението е довело до липса на волеизявление.

Според правната теория нарушението на административнопроизводствените правила е съществено, когато е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта; когато, ако не беше допуснато, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос; нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. Нищожност на административния акт при наличие на материална незаконосъобразност е налице, когато напълно липсват материалноправните предпоставки, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; когато актът е лишен изцяло от законово основание; когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган. Иначе казано - административния акт е нищожен поради противоречие с материалния закон тогава, когато разпоредените правни последици са противоположни или съществено различаващи се от предвидените в правната норма така, че се явяват нетърпими от гледна точка на правния ред. Само при описаните случаи порокът материална незаконосъобразност води до нищожност на административния акт, а във всички останали до неговата унищожаемост; превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само, ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

Съдът намира на първо място, че от ответника не е доказано, че процесната заповед е издадена от компетентен орган. Разпоредбата на чл.136, ал.1 ЗУТ, в редакцията, действала към момента на издаване на процесния акт предвижда, че проектите за изменения на устройствените планове на основанията по чл.134, ал.1 и 2 се изработват, съгласуват, обявяват, одобряват и влизат в сила при условията и по реда на раздел III от глава седма. Съгласно чл.124, ал.3 ЗУТ компетентен да одобри изменение на ПУП от вида на процесното е кмета на общината. В случая процесната заповед е издадена от Кмета на района, като не са представени доказателства за изричното му оправомощаване. Предвид това и доколкото в тежест на ответника е да докаже компетентността си, както и предвид това, че съдът изрично му е указал в проведеното на 18.06.2025 г. открито съдебно заседание да представи преписката в цялост, съдът приема, че този факт е останал недоказан. Липсата на надлежно оправомощаване на издателя на акта от законовопредвидения административен орган е самостоятелно и достатъчно основание да се приеме, че същият е нищожен.

Но дори да се приеме, че ответникът е бил надлежно оправомощен да издава актове от вида на процесния и това оправомощаване е било извършено с посочената в процесния акт Заповед №РД-09-1865/02.10.2003 г. на Кмета на СО и същата да бе представена по

делото, отново процесната заповед се явява нищожен административен акт. Това е така, тъй като в хода на процеса се установи, че ответникът не е бил сезиран със заявление за издаването му от Р. П.. Безспорно се установи от заключенията по двете експертизи, че подписът върху заявлението, поставило началото на административното производство, не е положен от него. От данните по преписката не може да се изведе извод, че въобще оспорващият е знаел за това административно производство. След като е издал акт, без да е бил надлежно сезиран от собственик на имот, изменение на прана по отношение на който се иска, следва извод, че този акт е нищожен. В случая административното производство не е иницирано от заинтересовано лице по смисъла на чл. 131, ал. 2, т. 1 от ЗУТ, в качеството им на съсобственици на УПИ II306, кв. 27, по план на С.-В.. Всеки от съсобствениците на ПИ с идентификатори 12084.2700.306, по КKKP на [населено място], който се легитимира с съответни документи за собственост, може да иницира самостоятелно процесното производство. Но в случая от нито един от тях не е иницирано процесното. Приложената към преписката декларация от съсобствениците на имота, видно от съдържанието ѝ, въобще не се отнася до изменението на ПУП – ПР, а касае дадено съгласие за надстрояване на втори жилищен етаж. Като е издал акт, без да е бил надлежно сезиран за това, заповедта се явява нищожна и на това основание.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е основателна, при което оспорената заповед следва да бъде обявена за нищожна.

При този изход на спора основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на оспорващия искане за присъждане на направените от него разноски. От доказателствата по делото е видно, че същият е заплатил държавна такса в размер на 10 лева и 1000 лева за назначените и приети експертизи. По отношение на адвокатското възнаграждение, от приложения договор за правна защита и съдействие е видно, че в същия е договорено адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева, но няма данни същото да е платено. Уговорено е, че се дължи след приключване на делото в първата инстанция. Предвид това и доколкото разноски се присъждат само когато безспорно е установено, че същите са извършени, тази сума не следва да бъде присъждана. Следователно, доказаните разноски на оспорващия, които следва да му бъдат заплатени от СО, като ЮЛ, чийто орган е издал нищожния акт, възлизат на 1100 лева, равностойни на 562,42 евро.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед № РД-09-007/09.01.2006 г. на Кмета на район „В.“- Столична община, с която на основание чл.134, ал.2, т.2 и т.4 ЗУТ е изменен план за регулация на м. „с.В.“, одобрен със Заповед №РД-50-09-332/16.09.1988 г. на УПИ I₃₀₄ и II₃₀₆ по зелените линии, щрихи и цифри, съгласно приложения проект и плана за застрояване на същите имоти по приложения проект.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Р. Л. П. от [населено място] деловодни разноски в размер на 1100 лева, равностойни на 562,42 евро /петстотин шестдесет и две евро и 42 евроцента/.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: